

paa Gaden gik nogle Folk forbi. Man kunde ikke høre andet end deres Stemmer. Et Lag nyfalden Sne gjorde Skridtene lydløse.

»Vil du saa have, at jeg skal læse mere?« spurgte Signe.

»Aa, lad det kun være,« sagde Faderen, rejste sig derpaa og gav sig til at spasere frem og tilbage paa Gulvet for at ryste Døsigheden af sig inden Aftenbønnen.

Det varede nu heller ikke længe, før der udenfor paa Gaden hørtes en dyb Brummen, den gamle Vægters »Sang«, der lød, som om en fuld Mand gik og snakkede højt med sig selv. I det samme gav de to Smaapiger sig til at pakke deres Sysager sammen, og lidt efter rejste ogsaa Signe sig. Med udpræget Ordenssans lagde hun Aviser og Strikketøj tilside, kaldte derpaa den gamle Tjenestepige ind fra Køkkenet og satte sig ved det opslaaede Klaver.

»Skal vi ikke i Aften synge: »*Lover Herren, han er nær*«,« — lød det inde fra Moderen.

»Hører du, Signe,« sagde Faderen. Han havde stillet sig hen bag den store Lænestol, paa hvis Ryg han hvilede sine foldede Hænder; og i denne Stilling istemte han nu Salmen med den lille, uskønne Sangstemme, som fra hans allerførste Gudstjeneste dør i Byen havde vakt Menighedens udulgte Munterhed og forskaffet ham Øgenavnet »Frøen«.